

MISIJSKA NEDELJA 2020

GRADIVO ZA PASTORALO IN BOGOSLUŽJE

18. oktober 2020

*Tukaj sem,
pošlji mene!*

MOLITEV ZA MISIJONE

Nebeški Oče,
ko je tvoj edinorojeni Sin Jezus Kristus
vstal od mrtvih,
je svojim učencem naročil:
»Pojdite in učite vse narode
in jih napravite za moje učence«.
Ti nas opominjaš, da smo v moči našega krsta
tudi mi deležni misijonskega poslanstva Cerkve
in smo zanjo odgovorni.

Podari nam darove Svetega Duha,
da bomo pogumne in goreče
priče tvojega evangelija.

Misijonsko poslanstvo,
ki ga je Kristus zaupal svoji Cerkvi,
še zdaleč ni dovršeno.
Zato te prosimo
za nove spodbude in učinkovite oblike,
da bomo znali Življenje in Luč
prinašati v sedanji svet.

Pomagaj nam, da bi se vsa ljudstva
srečala z
odrešujočo ljubeznijo in usmiljenjem
Jezusa Kristusa,
ki s teboj živi in kraljuje,
v edinosti Svetega Duha
zdaj in vekomaj.

Amen.

UVODNA BESEDA

Poudarek letošnje misijonske nedelje je na po-klicanosti vseh kristjanov, da oznanjamo evangelij. To je naše poslanstvo oz. misija, ki jo je potrebno opraviti. Vsi krščeni smo torej misijonarji. Poslani pa smo ravno na podlagi po-klica, ki vznikaja globoko v naši duši. **Misijon je zato prvenstveno notranja stvar.** Ta božji po-klic je navzoč v čisto vsakem človeku. Bog tudi danes vztrajno kliče, kakor je klical v preteklosti. In vsak človek, zlasti pa kristjan, ima dolžnost, da na ta po-klic odgovori pritrdilno. Vsi imamo sicer svobodno voljo in lahko odgovorimo tudi odklonilno. To lahko storimo tako, da ta klic ali preslišimo, odrinemo na stran, ali pa mu celo odkrito rečemo NE.

V kolikor je naš odgovor negativen, se izločimo iz osnovnega in aktivnega poslanstva, ki naj bi ga kot ljudje in kristjani po svoji človeški, predvsem pa krstni dolžnosti morali opravljati. Vse naše prizadevanje in življenje bo usmerjeno v utišanje tega notranjega glasu. Posledica tega bo življenje brez pravega smisla, zapolnjenega s številnimi minljivimi stvarmi, mašili, užitki, razvadami in samovšečnostjo. Končni rezultat pa bo slaba »življenjska bilanca« in strahotna zavoženost življenja.

Cilj poslanstva vsakega človeka, predvsem pa vsakega kristjana, je izgradnja in uresničevanje samega sebe, svete Cerkve in širjenje Božjega kraljestva. Torej gradnja Kristusovega telesa – Cerkve v smer dovršitve sveta, v smer *Novega Jeruzalema* (prim. Raz 21). Kristus je smrt že premagal, a do eshatološke dovršitve sveta še ni prišlo. Pri tej nalogi pa Bog želi naše sodelovanje. Sedanji čas je torej čas, da se odločimo za Kristusa ali proti Njemu. Vmesne poti ni. Zato je razumljivo, da je vse prizadevanje »duha tega sveta« usmerjeno v to, da bi nas odvrnil od uresničevanja našega poslanstva.

Svet gre torej proti eshatološki dovržitvi in pri tej dovržitvi smo kristjani poklicani, da aktivno sodelujemo. To pa je mogoče le, če se temu po-klicu odpremo in mu izrečemo svoj DA. S tem postanemo misijonarji. Načinov, kako to počnemo, pa je toliko, kolikor je ljudi na svetu. Osnovni okvir, v katerem izvajamo to poslanstvo, pa predstavljata **zakonsko življenje** in **posvečeno devišstvo**, kot je tudi razvidno v sledečem daljšem prispevku.

Laiki tvorijo veliko večino Božjega ljudstva in imajo kot taki neizmerno vlogo pri gradnji Božjega kraljestva. Prav je, da se zato tudi laikom predoči njihovo vlogo in dolžnost, ki jo imajo pri posvečevanju sveta in gradnji Kristusove svete Cerkve; da se jim dà veljavo in se jih spodbudi k pogumnemu in aktivnemu krščanskemu življenju v svetu, ki nas obdaja.

Letos obhajamo 30-letnico smrti prvega slovenskega laiškega misijonarja dr. Janeza Janeža. Pogumno je izrekel svoj DA Bogu. Svoje poslanstvo zdravnika na Tajvanu je živel tako celovito kot le malokdo. Kot tak je zato laikom v neizmeren zgled pristnega krščanskega življenja, življenja, ki se nesebično razdaja za druge. Njemu je tudi posvečena priložena brošura za devetdnevnicu oz. molitveno uro, prav tako pa bo njemu posvečen letošnji Adventni koledar.

Spodbudimo torej naše vernike k uresničevanju njihovega človeškega predvsem pa krstnega poslanstva in dostojanstva.

LAIKI IN DRUŽINE POSLANI V SVET

(prevod članka iz knjige *Battezzati e inviati*, str. 367-374)

II. Vatikanski koncil, ki poklicanost laikov in njihovo poslanstvo opisuje v pozitivni luči, brez dvoma predstavlja prelomnico v vlogi laikov v Cerkvi. Verni laiki so »preko krsta včlenjeni v Kristusa in tvorijo Božje ljudstvo. Kot taki so v okviru svojega stanu deležni Kristusove duhovniške, preroške in kraljevske službe in, v Cerkvi in svetu, na svoj način izpolnjujejo poslanstvo celotnega krščanskega ljudstva« (Lumen gentium, 31).

Dejavna in prelomna vloga laikov se je tekom naslednjih desetletij postopoma razjasnjevala, nakar je s Sinodo iz leta 1987, ki je bila osredotočena ravno na laike, prišlo do nove prelomnice. Naslov tega sinodalnega srečanja je bil »Poklicanost in poslanstvo laikov v Cerkvi in svetu«. Leta 1988 je kot sad refleksije tega sinodalnega srečanja papež Janez Pavel II. objavil »Christifideles Laici«, kjer je poklicanost in poslanstvo laikov predstavljeno v prisposodbi o delavcih, ki jih je gospodar, potem ko se je z njimi dogovoril o plačilu, poslal delat v svoj vinograd. Svet je tako razumljen kot prostor, kjer laiki živijo in izpričujejo svojo vero: »Je `območje`, predstavljeno v dinamičnih izrazih: verni laiki živijo v svetu, t.j. vezani so na vsakovrstne zadolžitve in svetna opravila in v običajne družinske in socialne življenjske razmere, v katere je njihovo življenje vpeto (Christifideles Laici, 15).

Laiki, kot čisto običajni ljudje, živijo v svetu, študirajo, delajo, vzpostavljajo prijateljstva in prepletajo socialne, strokovne oz. poklicne in kulturne odnose. »In ravno znotraj teh okolij, v svetu, so laiki poklicani, da živijo svojo vero in pričujejo za krščansko življenje. To je njihovo poslanstvo.« Tako biti in delovati v svetu za laike ni samo antropološka in sociološka, ampak predvsem teološka in cerkvenostna stvarnost. V njihovi znotraj-svetni situaciji Bog izraža svoj načrt in vzgiba – na način, ki pritiče vsakemu posamezniku –

težnjo k iskanju Božjega kraljestva preko časnih zadev in jih urejati v skladu Bogom`« (Christifideles Laici, 15).

Model, po katerem se laik zgleduje, je življenje Jezusa samega, ki je v človeškem sobivanju posvetil odnose, in sicer tako znotraj-družinske, kot širše-socialne. Kot je Jezus živel globoko človeškobožansko izkušnjo sveta, tako so k temu življenju poklicani tudi vsi krščeni laiki. Laiški stan torej ni nekaj podrejenega ali drugorazrednega. Laik, tako kot vsak kristjan, najde izvor svojega bistva in smisla v krstu. Papež Frančišek to razloži na svoj učinkovit in stvaren način: »Naša prva in temeljna posvetitev je ukoreninjena v našem krstu. Nihče se ne rodi kot škof, kakor tudi ne kot duhovnik. Krstili so nas kot laike in to je neizbrisno znamenje, ki ga nihče ne more razveljaviti. Dobro je, da si zapomnimo, da Cerkev ni elita duhovnikov, posvečenih, škofov, ampak vseh, ki tvorijo Sveto Ljudstvo zvesto Bogu« (Pismo kardinalu Marcu Quelletu, 19. marec 2016).

Za vse predstavlja krst začetek krščanskega življenja, ki nas naredi za Božje otroke in nas kot kristjane umesti v svet. Vsi vstopamo v Cerkev kot krščeni laiki. Odnos vera-svet je v središču identitete kristjana, ki je v svoji avtentični obliki učenca misijonar, saj prinaša svet v sebi, s seboj in okrog sebe, da ga preoblikuje v Velikonočnem Jezusu. Krst ga potopi v Velikonočno skrivnost, tako da vstopa v svet vedno bolj krščansko, kar ga napravi takšnega, da vedno bolj »umira svet« in raste v Kristusu. Telesnost je zelo človeški način prinašanja v sebi »razsežnost«, katere velikonočna oblika je Cerkev (prim Gal 4,20). Poslanstvo se kaže kot odnos Bog – svet, Cerkev – svet, krščanska vera – kulture in religije. V središču tega odnosa je krščen laik, ki se, v zakonu oz. devištvu, odloči za svoj odrešenjski odnos s svetom znotraj in izven sebe, preko in znotraj Cerkve, Kristusovem Telesu in Nevesti, ki je vedno v svetlu za odrešenje sveta (Božje ljudstvo).

Krstna identiteta krščanskega laika bi morala ponovno vzpostaviti evharistično osrediščenost zakonskega življenja in posvečenega devištva. V evharistiji se razkrije najgloblji smisel našega bivanja v svetu: darovano telo in razlita kri kažeta na popolni in zastonjski dar samega sebe, kot smisel in polnost življenja (Jn 10,10). Zakonsko življenje in devištvo sta bistveni obliki darovanja samega sebe, za posvečevanje, ravno preko svojega telesa (prim. Rim 12,1-2), ki umestita vsakega učenca-misijonarja v specifičen in edinstven odnos s svetom. Svoboda, pravica, mir, dialog, bratstvo in občestvo človeštva niso zgolj preprosti sadovi Kraljestva, ki jih je potrebno zagovarjati in uveljavljati. So razsežnosti poslanstva, ki gradi Cerkev–Kraljestvo, kot resnično preobrazbo sveta, zahvaljujoč Veliki noči Jezusa na poti proti nebeškemu Jeruzalemu, eshatološki izpolnitvi Kraljestva. Božanska združitev bo imela zakonski značaj. Vsak živi, posvečuje in preobraža sebe in bližnje znotraj svoje poklicanosti kot poslanstvo. Cerkev je začetek in seme kraljestva. Zato Kraljestvo, nekoč izpolnjeno v eshatološki Veliki noči, je Cerkev v polnosti – Jagnjetova nevesta (Raz 19,9; 21; 22,17).

Zakonska zveza in družina skupaj z delom izražata preobrazbo sveta in predstavljata vsakodnevni način opravljanja poslanstva velike večine laikov, izpričujoč s tem svojo vero v delih ljubezni. Obstaja namreč povezava med poklicanostjo in krščansko družino. Slednja je ustvarjena s strani poslanstva: za to, da je družina krščanska, je nekoč morala biti evangelizirana, prejemajoč Kristusovo oznanilo. Poslanstvo je namreč tisto, kar družino opredli kot tako, posebej še v vzpostavljanju resničnega občestva ljubezni med zakoncema in v rojevanju in vzgoji otrok. Apostolska spodbuda Familiaris Consortio potrjuje, da je krščanska družina poklicana k aktivni in odgovorni vlogi v poslanstvu Cerkve, da se na svoj lasten in izviren način dà – v

svojem bistvu in delovanju – kot intimna skupnost življenja in ljubezni na razpolago služenju Cerкви in družbi (št. 50). Krščanska družina, utemeljena na zakramentu sv. zakona, je že po definiciji v sozvočju s poklicanostjo in nalogo, da oznanja vero in življenje. Poslanstvo vzgoje sinov in hčera, njihovo uvajanje v razumevanje resničnega pomena človeških in ekoloških razmerij v luči krščanske resnice predstavlja posebno misijonarsko vlogo krščanske družine. Vzgoja v veri poudarja odgovornost evangelizacije otrok, da postanejo Kristusovi učenci in misijonarji znotraj socialno-kulturnega okvirja, ki ni vedno prijazno za človeško družino, osnovano na zakonski zvezi, ki je resničnost ljubezni in enote moža in žene.

Družina je univerzalna stvarnost, ki se predstavlja kot osnovna celica družbe. Številne preobrazbe in mutacije, ki jo prizadenejo prostoru in času (prim. *Familiaris Consortio*, 31-57) zahtevajo, da si zapomnimo dejstvo, da družina, ne glede na valove sprememb, ki povzročajo določeno erozijo in perverzijo, ni zgolj sociološko-antropološka stvarnost (kot dandanes marsikdo zatrjuje), ampak je teološko območje, katero je vključeno v odrešenjski načrt Boga, enega in trojnega, ki je – On sam – občestvo resnične ljubezni (prim. *Amoris Laetitia*, 10-11). Zares, s konceptom para in družine, Boga ljubezni, se razkrije ljudem kot Ženin (prim. *Familiaris Consortio*, 13), kar pomeni, da je trinitarična družina vzor za človeške družine in je podoba božjega občestva, katero sestavljajo Oče, Sin in Sveti Duh. Na ta način so človeške in krščanske družine poklicane, da postanejo domače Cerkve, ki služijo kot antropološko izhodišče pri gradnji Cerkve in družbe. Še več. Zakonska zveza, sklenjena po podobi zakonske zveze Kristusa s človeštvom (Cerkvijo), »napravi« človeško družino za prostor duhovne rasti ter pedagoško orodje Kristusovega »poslanstva«, ki vodi človeštvo k polnemu občestvu z Bogom ljubezni. Naravna

družina in krvne vezi, oplojene s tem trinitaričnim občestvom, se kažejo kot izhodišče za poglobljeno razumevanje osebne in vesoljne ljubezni do vsakega človeka, ki ga obravnava kot sina in hčer Boga, brata in sestro v Jezusu Kristusu. Ta nedvoumna povezava med Cerkvijo in družino pomeni, da v Jezusu Kristusu na veri utemeljene »družinske in bratske« vezi, ki se oplajajo preko vere vsakogar, ki posluša in uresničuje Božjo Besedo, prevzamejo primat nad krvnimi družinskimi odnosi, ne da bi slednje – krvne vezi – zavrgli (prim. Lk 8,21).

Poklicna usposobljenost, razumljena kot svobodna, razumna in ustvarjalna sposobnost vzpostavljanja odnosov s svetom in ga preobrazati, je običajen način, s katerim krščeni laik uresničuje svojo krstno poklicanost. V poklicanosti (v zakonskem življenju ali devištvu) in laičnem poklicu se kaže verodostojnost in predanost posameznika v veri, zahvaljujoč zakonskemu odnosu in poklicni kvalifikaciji. Biti dober oče in ženin, dobra mati in nevesta, zadeva tudi strokovno usposobljenost. Slednje pomeni biti dober delavec, zdravnik ali kompetenten profesor, kmet, ki je pozoren in sposoben. A tudi tisti, ki je fizično, moralno in psihično nezmožen tega aktivnega udejstvovanja, postane rodoviten v poslanstvu Cerkev zahvaljujoč evharistični daritvi samega sebe, združen v Vstajenju Jezusa, katerega del postane `zahvaljujoč` osebnem položaju trpljenja, boleznin in bolečin.

Poslanstvo kot vstajenjska preobrazba sveta, zahteva ponovno odkritje zakramentalne identitete, ki je lastna škofovski in duhovniški službi v kontekstu laiškega krsta božjega ljudstva. Ne obstaja nikakršno razlikovanje v smislu večvrednosti oz. manjvrednosti med kleriki in laiki, vendar pa obstaja ontološka razlika in ne samo v stopnji, po kateri sta evharistija in zakrament sprave v izključni domeni duhovniške službe (prim. Lumen Gentium). Ta razlika je vendar v službi neprekinjenega

apostolskega nasledstva Cerkve (tradicije), katera prispeva k širjenju Resnice, ki rešuje. Edina prava krstna razlika glede odrešenja kristjana je tista, ki se vzpostavi med zakonskim stanom in deviškostjo, t.j. med edina dva načina, ki napravita svet – telo, prostor rodovitnega razodevanja Boga, prostor njegovega odrešenja za nas in svet, prostor daritve nas samih Bogu.

Danes papež Frančišek potiska Cerkev na obrobja, v smer stalne zavezanosti sprejemanju, varovanju, spodbujanju in vključevanju, vse dokler se ne vzpostavi kultura srečanja, sprejemanja in občestva, ki pozna verodostojen odgovor na kulturo zavračanja, na kulturo smrti, diskriminatornih in zavračajočih migracij, trgovine z ljudmi. Njegov odgovor je jasen: »Cerkev v izhodu – laikat v izhodu. Gre za to, da dvignemo pogled, za evangelijski pristop v svet, da izstopimo iz sebe, zato da ozdravljamo svet in njegove uboge, da usmerimo pogled na številne odrinjene iz našega sveta, na številne družine v težavah in potrebne usmiljenja, na številna še ne odkrita apostolska področja (Govor udeležencem Plenarnega zasedanja pontifikalnega sveta za laike, 17. junij 2016). Laiki so torej poklicani, da so v prvi »bojni« vrsti prav v okoljih, ki so težko dosegljiva in sicer z zavezo predanosti, ki na nikakršen način ne sme biti manjša od predanosti tistih, ki so se odločili za posvečeno življenje. Ne samo Cerkev, ampak človeška družina danes potrebuje verne laike s trdno človeško in krščansko formacijo, predvsem pa potrebuje mlade, može in žene, ki imajo izkušnjo **odločilnega osebnega srečanja s Kristusom**. Zares, znamenje preobrazbe, ki jim ga je pustilo to osebno srečanje, »naredi« moža ali ženo zmožno, da si »umaže roke« in da »tvega«, nadaljuje papež Frančišek, da najde pogum, da gre naproti resničnemu poslanstvu: oznanjati Kristusa z življenjem in besedo.

V današnjem svetu so glavna prizorišča oznanjevanja in pričevanja mesta, predvsem velike metropole. Znotraj teh ogromnih urbanih centrov, poleg obupa in protislovij obstaja

velika žeja po Bogu. In sem so krščeni laiki po veri in poklicni usposobljenosti poklicani, da izpričajo svoje srečanje s Kristusom in oznanjajo Veselo novico.

V teh zapletenih okoliščinah, kjer je življenje pogosto zelo viharno, izstopata dve nujni stvari, ki naredita poslanstvo laikov verodostojno in plodovito. Na prvem mestu ostane osrednjega pomena **formiranje** in sicer na način, da bo poslanstvo učinkovito in v sozvočju s Cerkvijo. Krščansko formiranje je nenadomestljivo, ker omogoča vernim laikom, ki so dejavni na različnih področjih, da se lahko soočijo z izzivi, ki jih predstavlja današnji svet v luči vere Cerkve.

Drugi temeljni vidik je nujnost, da se poslanstvo izvaja kot **sad in znamenje skupnosti**. Kot je že povedal Janez Pavel II. v *Ob začetku novega tisočletja* (»Novo Millenio Inuente«), apostolskem pismu, s katerim je nameraval »odpreti« novo tisočletje. V njem je skupnost opredeljena kot »drugo veliko območje, v katerem bo potrebno izraziti odločno programsko zavezo, tako na nivoju vesoljne kakor tudi lokalne Cerkve, (...), ki uteleša in predstavlja samo bistvo skrivnosti Cerkve« (Novo Millenio Ineunte, 42). To pomeni življenje v duhu skupnosti in ljubezni, nadaljuje Janez Pavel II., »da se Cerkev kaže kot zakrament«, (...) t.j. kot znamenje in orodje tesne povezanosti z Bogom in povezanosti oz. občestva z vsem človeštvom«. Sveti poljski papež je intuitivno predvidel bistveno vlogo skupnosti znotraj Cerkve, posebno še njeno pomembnost v zagotavljanju verodostojnosti in učinkovitosti oznanjevanja tako s strani posvečenih kakor tudi laikov, ali pa še bolje, s strani skupnosti, kjer tako eni kot drugi živijo Božjo Besedo v skupnosti glede na svojo poklicanost, zbranih okrog evharistije, izvira enotnosti. Za ta namen je potrebno vse skupnosti (župnije, škofije, skupnosti, skupine, občestva, združbe in cerkvena gibanja) napraviti za hiše in šole občestva. Tukaj se kaže resničen izziv

začetka tisočletja. Torej, »preden postavimo konkretne pobude, je potrebno spodbujati **duhovnost občestva**, da se le-to vzpostavi kot vzgojno načelo povsod, kjer se pojavlja človek in kristjan« (Novo Millenio Ineunte, 43).

Ravno v sklicevanju na ta dva vidika – **formiranje in skupnost** – je danes s strani cerkvenih gibanj in novih skupnosti ter združb, ki so izšle iz Cerkev v letih kmalu po koncilu pa vse do današnjih dni, dan pomemben prispevek. Zaradi velike karizmatične raznovrstnosti so ta cerkvena gibanja izkazala močno krstno misijonsko zavezanost laikom, ponujajoč jim primerno krščansko formiranje za soočenje z izzivi današnje družbe in, v nekaterih primerih bolj v drugih manj, močno duhovnost občestva kot prvino navdiha ter vitalen in cerkveni kažipot. Te skupnosti so se pojavile v glavnem kot `krají` pričevanja za konkretno in skladno krščansko življenje, tako na osebni in občestvenem nivoju, z namenom, da bi odgovorile na zahteve današnjega človeka.

Prevod: Luka Biščak

PAPEŽEVA POSLANICA ZA MISIJONSKO NEDELJO 2020

*Sporočilo Njegove svetosti papeža Frančiška
ob Svetovnem misijonskem dnevu 2020*

»Tukaj sem, pošlji mene« (Iz 6,8)

Dragi bratje in sestre.

Rad bi izrazil svojo hvaležnost Bogu za predanost, s katero je vsa Cerkev živela lanski mesec oktober, Izredni misijonski mesec. Prepričan sem, da je spodbudil misijonsko spre-obrnitev v številnih skupnostih in sicer v smer, ki jo nakazuje geslo *»Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev, poslana v svet«*.

V tem letu, zaznamovanem s trpljenjem in izzivi, ki jih je prinesla pandemija COVID-19, se ta misijonska pot Cerkve, razsvetljena z besedo, ki jo najdemo v poročilu o poklicanosti preroka Izaija: »Tukaj sem, pošlji mene« (Iz 6,8), nadaljuje. To je vedno nov odgovor na Gospodovo vprašanje: »Koga naj pošljem?« (ibid.) Ta klic izvira iz srca Boga, iz njegovega usmiljenja, ki izziva tako Cerkev kot človeštvo v sedanji svetovni krizi. Kot učence evangelija nas je ujela nepričakovana in divja nevihta. Spoznali smo, da smo v istem čolnu, vsi krhki in zbegani, a obenem pomembni in potrebni, vsi poklicani, da veslamo skupaj, vsi potrebni tolažbe drug drugega. Na tem čolnu ... smo vsi. Kot tisti učenci, ki v stiski v en glas vzklikajo: »Izgubljeni smo« (v. 38), smo tako tudi mi sprevideli, da ne moremo naprej vsak zase, ampak samo skupaj. (*Premišljevanje na trgu Svetega Petra*, 27. marec 2020). Resnično smo prestrašeni, zbegani in boječi. Bolečina in smrt sta nas primorali, da smo izkusili našo človeško krhkost; po drugi strani pa sta nas spomnili, da v sebi nosimo tudi neugasljivo željo po življenju in osvoboditvi od zla. V teh okoliščinah se misijonska poklicanost, povabilo, da izstopimo iz sebe zaradi ljubezni do Boga in bližnjega, kaže kot priložnost za deljenje, služenje in priprošnje. Poslanstvo, ki ga Bog zaupa vsakomur, omogoči, da preidemo od prestrašenega in zaprtega jaza k ponovno najdenemu in prenovljenemu, zaradi darovanja samega sebe.

V daritvi na križu, kjer se izpolni Jezusovo poslanstvo (prim. Jn 19,28-30), Bog razkriva, da je njegova ljubezen za vsakogar in za vse (prim. Jn 19,26-27). Poziva nas k osebni pripravljenosti za poslanstvo, kajti On je Ljubezen v nenehnem misijonskem gibanju, vedno v izhodu iz samega sebe zato, da daje življenje. Zaradi ljubezni do ljudi je Bog Oče poslal Sina Jezusa (prim. Jn 3,16). Jezus je Očetov misijonar: njegova Oseba in njegova dela so v polnosti poslušnost Očetove volje (prim. Jn 4,34; 6,38; 8,12-30; Heb 10,5-10). Jezus, za nas križani in vstali, nas priteguje v svoje gibanje ljubezni s svojim Duhom, s katerim poživlja Cerkev, nas napravlja za Kristusove učence in nas pošilja v poslanstvo v svet in k ljudstvom.

»Poslanstvo, `Cerkev v izhodu`, ni nek program ali namen, ki se uresniči z močjo volje. Kristus je namreč tisti, ki omogoča, da gre Cerkev ven iz same sebe. Kot poklican k oznanjevanju evangelija si spodbujen, ker te dviga in vodi Duh« (*Brez Njega ne moremo storiti ničesar*, LEV-San Paolo, 2019, 16-17). Bog nas vedno ljubi prvi in s to ljubeznijo se z nami sreča in nas kliče. Naša osebna poklicanost izhaja iz dejstva, da smo sinovi in hčere Boga v Cerkvi, da smo njegova družina, bratje in sestre v tisti ljubezni, ki nam jo je izkazal Jezus. Zato imajo vsi človeško dostojanstvo, ki temelji na Božji poklicanosti k temu, da bi bili Božji otroci, da bi v zakramentu krsta in svobodi vere postali to, kar so od vedno v Božjem srcu.

Že to, da smo brezplačno prejeli življenje, ima v sebi skrito povabilo k poslanstvu, da bi vstopili v dinamiko darovanja samega sebe – to je seme, ki bo v krščenih dobilo zrelo obliko kot odgovor ljubezni v zakonu in devištvu za Božje kraljestvo. Človeško življenje se rodi iz ljubezni Boga, raste v ljubezni in teži k ljubezni. Nihče ni izključen iz ljubezni Boga; v svetem darovanju Sina Jezusa na križu je Bog premagal greh in smrt (prim. Rim 8,31-39). Za Boga zlo – čeprav greh – postane izziv za ljubezen in za vedno večjo ljubezen (prim. Mt 38-48; Lk 23,33-34). Zato v velikonočni skrivnosti božje usmiljenje zdravi izvorni greh človeštva in se razliva na celotno stvarstvo. Cerkev, vesoljni zakrament Božje ljubezni za svet, nadaljuje Jezusovo poslanstvo in nas pošilja vsepovsod, da lahko Bog po našem pričevanju vere in oznanjevanju evangelija razodeva svojo ljubezen in se dotakne ter preobrazi srca, misli, telesa, družbe in kulture v vseh krajih in časih.

Poslanstvo je svoboden in zavesten odgovor na Božji klic. A ta klic lahko zaznamo samo, če živimo osebni odnos ljubezni z živim Jezusom v njegovi Cerkvi. Vprašajmo se, ali smo pripravljeni sprejeti navzočnost Svetega Duha v svoje življenje, slišati klic k poslanstvu tako v zakonskem življenju, kakor tudi v posvečenem devištvu, v posvečenem duhovništvu in seveda v običajnem

vsakodnevnem življenju? Smo pripravljeni biti poslani kamorkoli, da bi pričevali svojo vero v usmiljenega Boga Očeta, oznanjali evangelij odrešenja Jezusa Kristusa, delili Božje življenje Svetega Duha in tako gradili Cerkev? Smo pripravljeni da, kot Marija, Jezusova mati, brez zadržkov služimo Božji volji (prim. Lk 1,38)? Ta notranja razpoložljivost je zelo pomembna, da lahko odgovorimo Bogu: »*Tukaj sem, pošlji mene*« (Iz 6,8). To ni nekaj abstraktnega, temveč nekaj, kar se konkretno dogaja v Cerkvi danes, kakor se je tudi v njeni preteklosti.

Razumeti, kaj nam Bog govori v teh časih pandemije, je prav tako izziv tudi za poslanstvo Cerkve. Bolezen, trpljenje, strah, izoliranost, nas izzivajo. Revščina tistih, ki umrejo sami, ki so prepuščeni samim sebi, ki izgubijo službo in plačo, ki nimajo doma in hrane, nas kličejo k odgovoru. Primorani k ohranjanju fizične distance in k ostajanju doma smo poklicani, da ponovno odkrijemo potrebo po družbenih odnosih in tudi po skupnostnem odnosu z Bogom. Bolj kot to, da se povečata nezaupanje in brezbržnost, bi nas to stanje moralo primorati k temu, da smo pozornejši na naš odnos, ki ga gojimo do drugih. In molitev, s katero se Bog dotika in vzgiba naše srce, nas odpira potrebam, ki jih imajo naši bratje po ljubezni, dostojanstvu in svobodi, kot tudi skrbi za vse stvarstvo. Dejstvo, da se kot Cerkev nismo mogli zbirati k obhajanju evharistije nas je primoralo, da smo delili situacijo številnih krščanskih skupnosti, ki ne morejo obhajati maše vsako nedeljo. V tem kontekstu nas vprašanje, ki nam ga polaga Bog: »Koga naj pošljem?«, vedno znova vznemirja in čaka na naš velikodušen in trden odgovor: »*Tukaj sem, pošlji mene*« (Iz 6,8). Bog nadaljuje z iskanjem, koga naj pošlje v svet in k ljudem, da bi oznanjal njegovo ljubezen, njegovo odrešenje od greha in smrti, njegovo osvoboditev od zla (prim. Mt 9,35-38; Lk 10,1-12).

Praznovanje Svetovnega misijonskega dne pomeni tudi potrditev, kako so molitev, premišljevanje in materialna pomoč vaših darov priložnost za aktivno sodelovanje v Kristusovemu poslanstvu v Njegovi Cerkvi. Namen dobrodelnosti, izražene v

nabirkah ob liturgičnem obhajanju tretje nedelje v oktobru, je v tem, da se podpira misijonsko delo, ki ga v mojem imenu opravljajo Papeške misijonske družbe, da se soočijo z duhovnimi in materialnimi potrebami ljudi in Cerkve po vsem svetu za odrešenje vseh.

Presveta Devica Marija, Zvezda evangelizacije in Tolažnica žalostnih, misijonska učenka svojega Sina Jezusa naj še naprej prosi za nas in nas podpira.

Rim, bazilika sv. Janeza v Lateranu, 31. maj 2020, ob binkoštni slovesnosti

Prevod: Andrej Vončina, Luka Biščak

ODZIVI SLOVENSКИH MISIJONARJEV NA PAPEŽEVO POSLANICO

»Tukaj sem, pošlji mene« (Iz, 6,8)

p. MARTIN KMETEC (TURČIJA)

Te besede preroka Izaija so navdih za toliko verskih, duhovnih in misijonskih poklicev. Slišati Božji glas pomeni najprej poslušati Jezusov glas, ki nas kliče, da hodimo za njim, ki nas nato pošilja, da prehodimo neizmerne razdalje: da pridemo kam? Da pridemo do človeških src, ki potrebujejo besede odrešitve.

Rad bi izrazil svojo hvaležnost Bogu za vse trenutke svojega življenja, v katerih sem se lahko popolnoma in brez zadržkov dal na razpolago Cerkvi, božjemu ljudstvu in resnici, zavedajoč se, da smo vsi sinovi in hčere Nebeškega Očeta. *Človeško življenje se rodi*

iz ljubezni Boga, raste v ljubezni in teži k ljubezni. Nihče ni izključen iz ljubezni Boga; v svetem darovanju Sina Jezusa na križu, je Bog premagal greh in smrt (prim. Rim 8,31-39). (papež Frančišek)

Temeljna resnica o poslanstvu je v razumevanju, da je naše življenje in odrešitev na Križu, ki jo je dosegel Jezus, neizmeren milostni dar. Prejemati ga, pomeni odgovornost za razumevanje in ustvarjanje vedno širšega prostora v svoji notranjosti za ljubezen do Boga, kot tudi, da jo lahko delimo s sočutjem.

Kot Cerkev smo lahko zbegani in prestrašeni. Obenem pa je ravno človeško trpljenje tisto, ki predstavlja najgloblji izziv za obnovo naše zavezanosti ne zgolj k poslušanju ampak predvsem k temu, da slišimo Božji glas v človeški bedi. *"To je priložnost za deljenje, služenje in priprošnjo,"* pravi papež Frančišek. *»Poslanstvo, ki ga Bog zaupa vsakomur, omogoči, da preidemo od prestrašenega in zaprtega jaza k ponovno najdenemu in prenovljenemu, zaradi darovanja samega sebe.«* (Papež Frančišek)

Naj Bog v svojem neskončnem usmiljenju blagoslovi vsakršno misijonsko prizadevanje, vsako pot, ki je narejena s celim bitjem tistih, ki svojim ljudem prinašajo veselo novico odrešenja!

Martin Kmetec
Istanbul (Turčija)

s. URŠA MARINČIČ

Mir in vse dobro, dragi prijatelji misijonov!

Sem s. Urša Marinčič, šolska sestra sv. Frančiška Kristusa Kralja.

S tremi sosestrami smo pred skoraj dvema letoma prišli v Ugando, da začnemo z novim misijonom med našimi ubogimi

brati in sestrami v župniji Rushooka. Še vedno smo vsi »zeleni«, poskušamo se učiti jezika, kulture in številnih drugih stvari. Vsak dan v molitvi poslušamo glas Svetega Duha in poskušamo odgovoriti na potrebe našega ljudstva. To je res globoka izkušnja ...

Velik dar za nas je, da smo skupaj. Me kot sestre in tudi vi, ki nas podpirate po vsem svetu. Iskrena hvala iz srca, kajti samo če smo skupaj, lahko Bog preko nas stori velike stvari.

Toda najbolj dragocen dar je naš Bog sam, v katerem je naša moč in v katerem zmoremo vse (prim. Mt 19,26). On je tisti, ki nas je poklical, on je tisti, ki nas ljubi in on je tisti, ki skrbi za nas.

Ampak on je tudi tisti, ki te kliče! Ne bojte se mu odgovoriti: "Tu sem, pošlji me." Čudovito je!

Urša Marinčič
Rwentobo (Uganda)

s. DORICA SEVER

Kot misijonarki na kanadskem Daljnem severu sporočilo papeža Frančiška za "Misijonsko nedeljo" odmeva globoko v moji notranjosti. Besede preroka Izaija »*Tukaj sem, pošlji mene* (Iz 6,8) me napolnjujejo z vedno novim upanjem in mi dajejo usmeritev, medtem ko živim in delam z ljudmi v njihovih vsakodnevnih naporih in težavah.

Sporočilo papeža Frančiška me izziva, da ponovno razmislim in ocenim svojo osebno, misijonarsko prisotnost. Kdo so ljudje, h katerim sem poslana? Kakšne so njihove najgloblje potrebe? Kako sem jim na voljo?

Čeprav imamo srečo, da v Nunavutu nimamo primerov koronavirusa, še vedno čutimo enak strah in porajajo se nam ista vprašanja kot našim bratom in sestram, ki živijo v mestih, ki so

zelo prizadeta. Resnično delimo iste strahove in skrb z vsem človeštvom na planetu Zemlji.

Biti poklicana in poslana kot misijonarka je privilegij s številnimi izzivi in odgovornostmi. Stalen spomin na Jezusov klic ljubezni pa je temelj moje vere pri služenju Inuitom.

Doživljanje radosti, ki izhaja iz njegovega Duha, me navdihuje z vedno novimi idejami, pobudami in globoko pripravljenostjo, da se soočim s številnimi izzivi tukaj na severu. Vedno osmišljam in iščem smer, v kateri se lahko božje sporočilo Ljubezni razglša in odraža v mojem življenju.

Všeč mi je ideja, da je Jezus očetov misijonar. On je Življenje, ki izhaja iz Večnega vira ljubezni. Bog nas ima najprej rad. Jezus je živo sporočilo njegove ljubezni. Ta sprejemajoča ljubezen je temelj našega prizadevanja za evangelizacijo in za približevanje človeški in božanski izpolnitvi naših življenj.

Živim z zelo ponižnimi in revni ljudmi. Prepričana sem, da se zaradi sočutnega poslušanja in pogovarjanja čutijo pomembne, dragocene in razumljene.

»Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni« (Mt 25,35-36).

Ta odlomek je zelo konkreten odgovor na to, kako služim številnim Inuitom. Ta odziv ni zgolj teoretičen, je sočutno udejstvovanje, napolnjeno s spoštovanjem in ljubeznijo do vseh ljudi, s katerimi se srečujem.

s. Dorica Sever
*frančiškanka Marijina misijonarka
Chesterfield Inlet, Nunavut, Kanada*

s. ZVONKA MIKEC

S. Zvonka Mikec, Hčera Marije Pomočnice – salezijanka; misijonarka v Afriki od 24. 6. 1991: 19 let v Angoli, zdaj 11 leto v Mozambiku.

Misijonar, božji poslanec si ljudstvu, Gospodar zemlje nebes te poslal je med nas ...

Vsakič, ko se 'vračam nazaj', da se Bogu zahvalim za neizmerni dar misijonskega poklica, v meni odzveni ta čudovita misijonska pesem, ki so jo misijonarji pred mnogimi leti prepevali, ko so po župnijah pridigali tako imenovane "ljudske misijone". Spomnim se, kako nas jo je učil eden od pridigarjev in prav gotovo se je ta misel o 'Božjem poslancu ljudstvu' globoko zasadila v moje srce. Tako da, ko je prišel misijonar iz Afrike in je nas otroke vprašal (jaz sem bila takrat stara 12 let), 'kdo bi šel z njim med afriške otroke', sem bila takoj pripravljena. Ko sem počasi prepoznala, da je res to Božji klic, sem z veseljem odgovorila "Tukaj sem Gospod, pošlji mene" in z navdušenjem začela veliko "avanturo" priprave na redovniški in potem misijonski poklic. Odkar sem pred skoraj tridesetimi leti stopila na afriška tla, se vsak dan bolj zavedam, da je Ljubezna tista gonilna sila, ki je zmožna prekoračiti gore in doline, žalost in veselje, trpljenje in darovanje in nenazadnje umreti, da se rodi nekaj novega.

V Angoli sem v mojih mladih navdušenih letih delovala najprej kot koordinatorka kateheze na našem misijonu v Cacuaco in spominjam se, kako sem govorila staršem otrok, ki so se pripravljali na krst. Ko sem ponavljala "Pojdite po vsem svetu in krščujte v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha", sem globoko začutila, da izvršujem to, kar je Kristus naročil svojim učencem ..., da sem v vrsti tistih, ki nadaljujejo poslanstvo, da sem z odgovorom "pošlji mene" sodelovala v Cerkvi za širjenje Božjega

Kraljestva. In ta bogat občutek me je vedno navdihoval, vsa ta leta misijonskega dela, pa četudi zelo različno. Kot misijonarka sem morala biti pripravljena na vse: od formiranja katehistov in učenja šivanja, do koordiniranja misijona in vseh aktivnosti na njem, poučevanja religije v šoli, pa spremljanje gradnje, koordiniranja financ in nenazadnje na raznih koncih izvrševati tudi delo predstojnice skupnosti in Provincijske predstojnice v Angoli in zdaj v Mozambiku.

A pri vsem tem delu me vedno navdihuje preprost pogled otrok na moji prvi misijonski postojanki: ko sem vsak dan odprla zunanja vrata in začutila nedolžen pogled otrok na cesti, ki so se zadovoljili z mojim ljubečim pogledom in dobro besedo, sem globoko začutila, da je Bog gotovo prisoten tam, kjer je ljubezen, kjer so mali, ubogi in preprosti. Izkušnje se ne da opisati, zato sem od 1998. leta nudila možnost mnogim mladim iz Slovenije, avstrijske Koroške, Italije in drugih koncev sveta, da so prišli na misijon in izkusili to Božjo bližino v preprostih gestah in delu z najrevnejšimi.

Bog Ljubezen – karitas – pa me, skupaj s sosestrami, izziva in spodbuja k neštetim konkretnim dejanjem za najrevnejše. In to delamo v duhu Don Boska in Matere Mazzarello, ki sta svoje življenje posvetila najbolj ubogim otrokom in mladini. Tako so naše misijonske postojanke polne otrok v naših šolah, v oratorijih, poklicnih šolah in internatih. Nenazadnje pa smo te dni tudi med vojnimi begunci na severu Mozambika, med najbolj trpečimi in ubogimi.

Božja Ljubezen me spremlja vsak dan in njej se izročam in prosim, da mi nakloni zdravja in velikodušnosti do konca.

S. Zvonka Mikec
Maputo, Mozambik, 20. 9. 2020

Nagovor p. Janeza Mujdrice DJ – misijonarja v Zambiji

Dragi prijatelji! Najprej prisrčen pozdrav iz Zambije! Rad bi vam na kratko povedal kaj pomeni biti misijonar danes. Zakaj sem jaz misijonar v Zambiji? In zakaj naj bi tudi vi misijonarili doma v Sloveniji?

Misijonar sem postal pred 46. leti, ko sem bil v imenu slovenske cerkve poslan v Zambijo, da tam oznanjam evangelij. Evangelij je grška beseda, ki pomeni 'veselo oznanilo'. Iz naše vasice Bratonci smo kar trije misijonarji: druga dva sta Jože Mlinarič, ki misijonari v Burundiju, in Marija Sreš, ki je bila 40 let misijonarka v Indiji. Ker ji indijska vlada ni hotela podaljšati vize, se je vrnila domov in zdaj misijonari v Sloveniji.

Ponosen sem, da sem slovenski misijonar. Zakaj? Tukaj delam z irskimi misijonarji. Irci imajo svojo državo in jih je mnogo več, kot nas Slovencev; govorijo pa angleško ne irsko, čeravno so bili pod Angleži manj časa kot mi pod Nemci in Madžari. Slovenci smo res trd(n)i ljudje! Po prekmursko bi rekli trdleki.

Kaj pravzaprav delam v Zambiji? Učim religiozno vzgojo na katoliški univerzi in tako širim veselo oznanilo. V Sloveniji ni religiozne vzgoje, ker je bila religija za našo bivšo marksistično oblast nekaj nazadnjaškega. Jaz pa naglašam ravno nasprotno: religija, posebno krščanska, je nekaj najlepšega, veselo oznanilo, ki prinaša polnost življenja. Učim šest tečajev ali predmetov. Pri svojem delu predvsem poudarjam tri stvari:

- 1. čudovito smo ustvarjeni;**
- 2. Bogu smo podobni;**
- 3. Bog nas ima neizmerno rad.**

1. V predmetu 'znanost in religija' poudarjam, kako se je stvarstvo razvilo na čudoviti način. Na začetku veselja so bili veliki oblaki vodika, ki so se počasi razvili v zvezde, kjer so v ogromni

temperaturi in pritisku iz vodika nastali vsi drugi elementi, kot so kisik, ogljik in železo. Enocelično življenje, ki se je na našem planetu začelo pred štirimi milijardami let, je postajalo vse bolj sofisticirano in končno so se pred 200 tisoč leti pojavili prvi ljudje v Afriki. Tvoj osebni razvoj v telesu tvoje mame simbolizira, kako je stvarstvo usmerjeno v vse večji razvoj. Začetnik stvarstva in njegov usmerjevalec je Bog, ki je čudovita moč, modrost in dobrota. Ti si res ustvarjen na čudoviti način!

2. V predmetu 'psihologija in religiozna vzgoja' naglašujem, da so tvoji možgani največji dosežek razvoja vesolja. Tisoče milijard možganskih celic sodeluje in ustvarja tvoje misli, želje in čustva. Zavedaš se samega sebe in imaš možnost, da lahko razmišljaš kritično in ustvarjalno. Tako sodeluješ s samim Bogom in gradiš lepše življenje in boljši svet. Jezus, naš učlovečeni Bog, je najbolj moder in dober človek, ki je kdaj koli hodil po Zemlji. Kot kristjani hodimo za Jezusom in se trudimo, da postanemo čudoviti ljudje kot on.

3. V predmetu 'krščanstvo danes' naglašujem, kaj pomeni Jezusova beseda, da je Bog naš 'abba' – abba pomeni očka. Naš Bog je poln očetovske dobrote in ljubezni. Sveto pismo pravi, da si zapisan v božje srce; Bog stalno misli nate. Tudi če te tvoj telesni oče pozabi, Bog te nikdar ne bo pozabil. Ti si njegov na veke. - V predmetu 'Islam' poudarjam, da je Mohamedov 'Allah' zelo drugačen od Jezusovega Abba: Allah je največji gospod in ljudje so le njegovi sužnji. Beseda Islam pomeni popolna pokorščina. Kako velika je razlika med Jezusovim in Mohamedovim Bogom!

Naš Bog je res čudovita moč, modrost in dobrota. Kot misijonar to poudarjam pri pouku in v pridigi: Bog daje našemu življenju globok smisel in veselje. Življenje je v glavnem zelo lepo in dobro. Kanadski mislec John Kehoe pravi, da je v medijih 95 % negativnega poročanja o vsakdanjem življenju. Toda stvarnost je

ravno nasprotna – 95 % je pozitivnega! Seveda se recimo dogajajo prometne nesreče, toda za vsako nesrečo je na tisoče uspešnih voženj. Na življenje moramo gledati mnogo bolj pozitivno in tako bo v nas več veselja in na naših obrazih lepši nasmeh!

Dragi slovenski brat in sestra, Bog naj ne bo zate le neka nejasna ideja, ampak najbolj čudovita oseba polna moči, modrosti in ljubezni. Oznanjaj to veselo oznanilo doma v Sloveniji kot jo jaz oznanjam v Zambiji! Z Bogom!

GRADIVO ZA BOGOSLUŽJE

Maša in berila – 29. nedelja med letom – A

UVOD V MAŠO:

Dragi bratje in sestre.

Danes, ko praznujemo Misijonsko nedeljo, se spominjamo naših misijonarjev. V glavnem delujejo v deželah v razvoju, kjer vlada velika revščina. Njihovo delo je tesno povezano s humanitarno, še zlasti s karitativno dejavnostjo. Tem deželam bo tudi namenjena današnja misijonska nabirka.

Širše gledano pa misijonska dejavnost ni samo humanitarna dejavnost in oznanjevanje evangelija v deželah, kjer se z Jezusom še niso srečali. Prav vsi kristjani imamo dolžnost oznanjevanja evangelija. Tudi mi v Sloveniji. Vsak kristjan je namreč že v osnovi misijonar. Najboljši in v bistvu edini način oznanjevanja pa je, če širimo ljubezen. Jezus je namreč rekel: »*To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil*« (Jn 15,12).

Dragi bratje in sestre, v kolikor nam je manjkalo pristne bratske ljubezni in smo bili brezbrizni do svojih bližnjih, iskreno obžalujmo svoje grehe.

KESANJE

GOSPOD JEZUS KRISTUS,

- Oče te je poslal, da ozdravljaš vse, ki so skesanega srca.
Gospod, usmili se.
-Gospod, usmili se.
- Prišel si klicat grešnike. Kristus, usmili se.
- Kristus, usmili se.
- Pošiljaš nas, da bi širili tvojo ljubezen. Kristus, usmili se.
-Kristus, usmili se.

Usmili se nas, vsemogočni Bog, odpusti nam naše grehe in nas privedi v večno življenje. Amen.

Predlog za NAGOVOR

(pripravil Janez Mihelčič, DJ – misijonar v Kirgiziji)

V današnjem evangeliju nam Jezus govori, naj damo »cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega.« Na to navodilo lahko gledamo »politično« in poskrbimo, da ne vržemo v en koš posvetno in duhovno, lahko se pa tudi zavemo, da smo ljudje »duhovno-telesna bitja«, ter se trudimo za pravo ravnovesje med duhovnimi in telesnimi potrebami. Vsako pretiravanje v eno ali drugo stran se slabo obnese. Zavedati pa se moramo, da se telesna in duhovna stvarnost ravnata po različnih pravilih. Naše telo s svojimi organi in čuti raste, se razvija, zori in doseže dovršenost tako, da pridobiva, osvaja: mi jemo, pijemo, dojemamo dejstva, se učimo spretnosti. A naša osebnost, naš duh lahko najde svojo

dovršenost v ravno nasprotnem procesu: kot osebnosti rastemo toliko, kolikor gremo iz sebe, vstopamo v odnose z drugimi, in smo pripravljeni služiti, deliti z drugimi, kar imamo, se žrtvovati. Ta različna usmerjenost, oziroma neupoštevanje te razlike, je vzrok mnogih naših težav, od čisto osebnih, do političnih: bojimo se spustiti iz rok, kar imamo, bojimo se presegati naše omejitve, da se ne bi »izgubili«, čeprav globoko v srcu čutimo, da ne bomo našli miru, veselja, zadovoljstva in sreče, če se ne odpremo drugim in Bogu. Zato nam Jezus svetuje, naj damo »cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega.«

Kaj pa je tisto »Božje«, kar naj bi mi dali Bogu? Jezus je prišel na svet, da bi nam povedal prav to: namreč, da je Bog – Ljubezen, da nas On ljubi, ter da od nas pričakuje, da tudi mi Njega ljubimo. To je evangelij, to je »vesela novica«, za katero nam je Jezus naročil: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!« (Mk 16,15) To Jezusovo naročilo je osnova in temelj vsakega misijonskega delovanja.

Misijonska razsežnost Cerkve je tako nekaj bistvenega: Kristusova Cerkev je ali misijonska, ali pa je ni. Kako so ljudje to razumeli v zgodovini, ali pa kako razumejo danes, je pa drugo vprašanje. Še ne tako davno, marsikje pa morda še zdaj, misijonsko dejavnost enačijo z delovanjem v nerazvitih deželah, ali pa s humanitarno pomočjo. Ko so na II. Vatikanskem zboru pripravljali osnutek za Dekret o misijonih, se je ta miselnost pokazala, pa so se oglasili japonski škofje, češ, če je tako, potem Japonska sploh ni misijonska dežela.

Če je Bog poslal Jezusa, Jezus pa svoje učence »oznanjat veselo novico«, mar to ne pomeni, da je vsak Jezusov učenec, torej vsak kristjan, vsak izmed nas – misijonar, ki oznanja to »veselo novico«? Ki gre »iz sebe«, ki vstopa v odnos z drugimi, ki se odpira drugim, ki ljubi? Zato ni potrebno, da greš v »nerazvite« dežele, možnost za tako misijonsko delovanje je povsod, tudi, ali pa predvsem, doma.

V začetku sv. pisma je rečeno, da je Bog ustvaril človeka po svoji podobi. Sv. Janez pa pravi, da je Bog ljubezen. Torej smo Bogu podobni toliko, kolikor ljubimo. Pa bo kdo vprašal: Kaj pa je ljubezen? Nek ameriški psihiater predlaga naslednjo definicijo: *Volja razširjati se, z namenom, da rasteš sam ali da raste nekdo drug**. Ljubezen tako ni le neko čustvo, ampak je volja – torej odločitev, ki ima jasen cilj, namreč rast – svojo, ali pa rast drugega človeka. Če pa kdo hoče bolj poetičen opis ljubezni, naj pa prebere 13. poglavje prvega pisma Korinčanom.

»Dati Bogu, kar je Božjega«, ali pa biti misijonar, biti oznanjevalec evangelija, »vesele novice« torej pomeni *ljubiti*. Ljubiti pa pomeni, da se stalno *odločaš* za rast, da se odpiraš, da se razširjaš, da se razdajaš. Kot prvi korak v to smer lahko vzamemo drugi del prošnje iz očenaša »odpusti nam naše dolge, *kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom*«. Odpustiti pomeni preseči samega sebe, premagati samega sebe. Zmago nad samim seboj so pa že stari Grki smatrali kot največji dosežek. Mi imamo pa še Jezusov nauk, Jezusove nasvete in zapovedi, pa še Njegovo zagotovilo, da je On premagal greh in smrt. Če Mu zaupamo, gremo lahko »veselo na delo«. Amen.

* "The will to extend one's self for the purpose of nurturing one's own or another's spiritual growth.": M. Scott Peck, M. D., v knjigi: *The Road Less Traveled*; Simon and Schuster, New York, 1979, str. 81.

PROŠNJE LJUDSTVA

Večni Bog, Tvoje kraljestvo je kraljestvo miru in ljubezni. Z upanjem, da bo Cerkev vedno bolj rasla v ljubezni in širila Tvoje kraljestvo, Te ponižno prosimo:

- Za svetega očeta papeža Frančiška, škofe in duhovnike; da bi pogumno vodili Tvojo sveto Cerkev v smer nebeškega Jeruzalema.
- Za voditelje narodov; da bi vedno ohranili ponižno srce in bi z ljubeznijo v srcu vedno skrbeli za najbolj uboge.
- Za vse, ki trpijo zaradi pomanjkanja, bolezni in vojn; milostno se ozri na njih in jim pomagaj.
- Za vse, ki se z Jezusom Kristusom še niso srečali; pošlji jim zveste glasnike evangelija, da bodo tudi oni deležni polnosti božjega življenja.
- Za vse, ki se imenujemo kristjani; da bi med nami vedno vladali odnosi ljubezni, miru in pravičnosti.
- Za naše mlade; odpri jim srce, da Ti bodo zmogli reči svoj »da« in bodo sprejeli Tvoje vabilo v duhovniški in redovniški poklic.
- Za vse naše pokojne; bodi jim milostljiv sodnik in jih sprejmi v svoje večno kraljestvo.

Dobri Bog, usmiljeno se ozri na prošnje, ki Ti jih prinaša Tvoja družina. Podpiraj in spremljaj nas v vseh prizadevanjih za širjenje Tvojega kraljestva, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

VABILO K DAROVANJU – nabirka za misijone

Načinov kako oznanjamo evangelij je toliko, kolikor je ljudi na svetu. A vsem je skupno eno. Vsa se odražajo v delih ljubezni.

Mnogo naših bratov in sester po vsem svetu trpi hudo pomanjkanje. Papež nas zato v letošnji misijonski poslanici spodbuja, naj bomo solidarni, posebno še v tem času koronavirusa. Nam, ki živimo v Sloveniji – hvala Bogu – v glavnem ni hudega. Prav je, da smo Bogu za to tudi hvaležni. Svojo hvaležnost pa bomo najlepše izrazili, če se odzovemo na papeževo spodbudo in del svojih sredstev namenimo najbolj ubogim. Današnja nabirka je zato namenjena našim bratom in sestram v revnih misijonskih deželah, kjer vlada hudo pomanjkanje najosnovnejših življenjskih dobrin.

Misijonarji in vsi sodelavci Misijonskega središča Slovenije se vam za vaš dar iz srca zahvaljujejo. Naj Bog OBILNO povrne vaši darežljivosti in vas blagoslovi z nebeško srečo in veseljem.

OČE NAŠ

V Gospodovi molitvi molimo *»odpusti nam naše dolge«*. A ne ostanemo samo pri tem. Temu namreč sledi *»kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom«*. Odpuščeno nam bo torej le, če bomo sami zmogli odpuščati drugim. Bog namreč instant odpuščanja ne podeljuje oz. ga sploh ne more podeliti. Božja ljubezen in odpuščanje sta vendar vsenavzoča, a v nas ne moreta vstopiti, če smo zakrknjeni in imamo srce zaprto. Ne moremo prejeti odpuščanja, če ga v bistvu sploh nočemo! Predpogoj za odpuščanje je torej ta, da najprej sami odpremo svoje srce. Le tako bo lahko Božja milost vstopila v nas. In vstopila bo nemudoma!

Bratje in sestre, z iskreno željo po premagovanju samega sebe, da bi zmogli odpustiti bližnjim in bomo tako tudi sami deležni Božjega odpuščanja, skupaj zmolimo Gospodovo molitev.

POZDRAV MIRU

Ljubezen pomeni premagovanje samega sebe. Je premagovanje lastnega ega, katerega vzrok ni nič drugega kot napuh, ki je prvi od sedmih glavnih grehov. Ljubezen torej pomeni prebijati lupino, za katero se skriva naša majhnost, naša revščina in usmeriti svoj pogled k D/drugemu. Šele ko priznamo, da smo majhni, lahko pričenjamo rasti in postajamo večji. Kakor se namreč grda ličinka izleže iz jajčeca in zraste v prelepega metulja, tako se moramo tudi mi truditi, da postajamo vedno lepši in lepši.

Zato bratje in sestre z željo, da bi bili lepi, da bi rastle v ljubezni in bi obrnili svoj pogled izven sebe – k D/drugemu, si s pogledom ali poklonom izmenjajmo pozdrav miru.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Jezus, ti si čista ljubezen. Ti si najčudovitejši človek, ki je kadarkoli hodil po svetu.

Hvala ti, ker se nam v sveti evharistiji daješ v hrano in nas upodabljaš po svoji prečudoviti podobi.

SKLEPNA MISEL

Kristusova Cerkev je misijonska ali pa je ni. Vsi kristjani smo potemtakem misijonarji. V kolikor nismo misijonarji pomeni, da ne opravljamo svojega krstnega poslanstva in ne oznanjamo evangelij.

Najbolje pa bomo misijonarili, če bo v nas in med nami vladala ljubezen. Le v ljubezni, z ljubeznijo in po ljubezni bomo željo po polnosti božjega življenja mogli vzbuditi tudi v ljudeh, ki se z Jezusom še niso srečali.

Dragi bratje in sestre, naj nas zato, da bo med nami vedno vladal misijonski duh ljubezni, miru in pravičnosti, vedno spremlja Božji blagoslov.

SLOVESNI BLAGOSLOV

Bog je našo vero razširil z oznanjanjem misijonarjev. Naj vas blagoslovi po zaslugah in priprošnjah vseh blaženih in svetih misijonarjev.

-Amen

Po misijonarjih nam je dal nauk in zgled. Naj vas skupaj z njim naredi za zveste priče resnice.

-Amen

Nauk apostolov in misijonarjev nam daje trdnost v veri. Naj vam njihova priprošnja pomaga priti v večno domovino.

-Amen

POROČILO O MISIJSKI NABIRKI 2019

Darovi vernikov iz nabirke na Misijonsko nedeljo se zberejo pri Svetem Sedežu, kjer Papeška družba za širjenje vere sprejema prošnje misijonarjev za pomoč. Po načelu solidarnosti jih razporejajo glede na potrebe in možnosti. Cerkev na Slovenskem je iz nabirke na misijonsko nedeljo v letu 2019 misijonskim deželam pomagala z darovi v višini **197.083,38 EUR**. Te darove je Sveti sedež namenil za pastoralne dejavnosti v škofiji Diebougou in v škofiji Koudougou v Burkini Faso.

BOTRSTVO

Misijonsko središče Slovenije izvaja projekt Botrstvo od leta 2000, torej že 20 let. Botrstvo je oblika pomoči, s katero revnim otrokom in mladim v misijonskih deželah pomagamo priti do izobrazbe ali pa jim nudimo pomoč pri nakupu hrane. Čeprav je osnovno šolanje v večini držav po zakonu obvezno, veliko otrok zaradi revščine ne more v šolo. Z mesečnim prispevkom botri otroku omogočijo plačilo šolnine, nakup šolske uniforme, šolskih potrebščin in dostikrat tudi edini obrok hrane na dan. Z Botrstvom smo začeli v Zambiji pri p. Mihi Drevenšku, do sedaj pa smo pomagali že v 18 različnih misijonih. Trenutno projekt izvajamo v 12 misijonih v Afriki, Ameriki in Oceaniji. Samo z individualnim botrstvom smo v teh dvajsetih letih pomagali več kot 9.000 otrokom, tudi bogoslovcem, da so sedli v šolske klopi. Še mnogo večje pa je število tistih, ki jim pomagamo s skupinskim botrstvom in pomočjo pri nakupu hrane. Velika je hvaležnost vseh otrok in mladih, ki to pomoč prejema, saj jih navdaja z upanjem v lepšo

prihodnost ter vero, da je Bog z njimi. Svojih dobrotnikov se vsakodnevno spominjajo v molitvah. Podpirajmo te otroke še naprej, da bodo s svojim znanjem in talenti lahko spreminjali svet na boljše.

MISIJONSKA MOLITVENA ZVEZA

Misijonska molitvena zveza z molitvijo povezuje in podpira delo misijonarjev. Ustanovljena je bila pred 21 leti na pobudo msgr. mag. Toneta Pačnika, nekdanjega misijonarja v Kongu. Želel je povezati ljudi, ki molijo za misijonarje in jih združiti v trdno mrežo molitve, ljubezni in darovanja, ki varuje in opogumlja misijonarje na njihovih poteh. Vzornica molivcev je sveta Terezija Deteta Jezusa, ki sama ni bila nikoli v misijonih. Misijonarila je z molitvijo, majhnimi žrtvami ter darovanjem trpljenja in bolezn. Po njenem vzoru sedaj »misijonarijo« tudi molivci Misijonske molitvene zveze. Vsak delovni dan v tednu zmolijo po eno desetko za določeno celino, ki je označena z barvo na misijonskem rožnem vencu:

- ponedeljek (zelena desetka) – molimo za misijone v **Afriki**
- torek (rdeča desetka) – molimo za misijone v **Ameriki**
- sreda (bela desetka) – molimo za misijone v **Evropi**
- četrtek (modra desetka) – molimo za misijone v **Avstraliji in Oceaniji**
- petek (rumena desetka) – molimo za misijone v **Aziji**.

Vabimo vas, da se pridružite naši molitveni navezi. Prijavite se lahko v Misijonskem središču Slovenije na naslovu missio@rkc.si ali po telefonu 01/300-59-50.

KJE SO TRENUTNO SLOVENSKI MISIJONARJI?

(26 držav, 49 misijonarjev)

AFRIKA

BOCVANA

s. Žnidaršič Fani, OSU

BURUNDI

s. Hiti Vesna, HKL

ETIOPIJA

Dominik Polona, laik

KONGO DR

s. Karničnik Mojca, MJK

MADAGASKAR

Adamič Jože, CM

Kerin Tone, CM

Kerin Stane, LJ

Krmelj Janez, LJ

Mesec Janez, LJ

Opeka Pedro, CM

Ravnikar Katja, laik

Strajnar Matevž, laik

s. Zanjkovič Marjeta, FMA

MALAVI

p. Podgrajšek Lojze, DJ

MOZAMBIK

Grm Tone, SDB

s. Mikec Zvonka, FMA

RUANDA

s. Burger Anka, HKL

s. Kavčič Bogdana, HKL

Mlinarič Jože, SDB

SLONOKOŠČENA OBALA

Bajec Pavel, KP

Bajec Ivan, KP

s. Starman Anica, FBS

UGANDA

Lisjak Danilo, SDB

s. Marinčič Urša, ŠSFKK

ZAMBIJA

p. Mlakar Janez, DJ

p. Mujdrica Janez, DJ

p. Rozman Stanko, DJ

AZIJA

JORDANIJA

s. Zadravec Milena, FMA

JAPONSKA

p. Kos Vladimir, DJ

KAZAHSTAN

p. Majetič Miha, OFMConv

KIRGIZIJA

p. Mihelčič Janez, DJ

AMERIKA

BRAZILIJA

s. Kastelic Metka, FMA

s. Kociper Agata, FMA

s. Slivka Ana, FMM

KANADA (med Inuiti)

s. Sever Dorica, FMM

KUBA

Ivančič Peter, SDB

MEHIKA

Čuk Barbara, laik

VENEZUELA

s. Godnič Andreja, OSU

EVROPA

ALBANIJA

s. Gerkman Vida, HKL

Borštnik Rudolf, SDB

GRČIJA

s. Anita Poljak, HKL

RUSIJA

Ovtar Anton, CM

p. Sever Janez, DJ

s. Vlašič Anica, FMM

UKRAJINA

s. Meško Marta, MS

s. Sterle Jožica, MS

s. Peterlin Barbara, MS

TURČIJA

p. Kmetec Martin, OFMConv

AVSTRALIJA in OCEANIJA

AVSTRALIJA

s. Anžič Ljudmila, FMA

Za interno uporabo izdalo Misijonsko središče Slovenije
Odgovarja: Matjaž Križnar, ravnatelj
Oblikovanje in tisk: Salve d.o.o., Ljubljana, september 2020

Misijonsko središče Slovenije

Kristanova 1, 1000 Ljubljana

Tel.: **01/300-59-50**

E-pošta: **missio@rkc.si**

Spletna stran: **www.missio.si**